Ось яка пригодонька лучилася не так давно з одним давнім греком на ймення Сіпрет.

Якось той добрий молодець, — а паруб’яга він хоч куди був, косовий сажень в плечах, та й на вид нічого. Хоч роду простого— простісінького і до богів йому було далеко, — так ось він одного разу прийшов до якоїсь там водойми, озерця, значить, симпатичного аби той… Освіжитися. Бо парило та пекло тоді!..

Приперся, не відаючи, що туди раніше од ного завітала з такою ж самою метою, — кажу ж вам, парило тоді та пряжило сонце! — громадянка Артеміда.

А треба вам сказати, що то була не проста жінка (хоча простих жінок взагалі не буває, всі вони — ого-го!) — а — богиня. А втім всі жінки — богині. Вона була дочкою самого Зевса, божество родючості, знатна охотниця, покровителька полювання і т. д. І т. п.

Зняла вона пеплум, верхній жіночий одяг, потім— хвиць! — коротенький, чисто символічний хітончик з тілес своїх божественних, і в чім матінка її породила — шувбость у воду!

Плещеться, плюхкається у своє задоволення, як рибка в рідній стихії.

Золота при тому. І накупавшись, виходить на берег прекрасна як… як богиня. А втім, богинею Давньої Греції, як я вже й казав, вона й була.

І стоїть, ніжачись під ласкавим сонечком, аж тут — тиць! З-за кущів, нічого не підозрюючи, той хлоп’яга Сіпрет на берег вискочив, з ходу роздягаючись. Як Пилип, значить, з конопель, і загледів — та пізно було, — Артемідоньку, голу-голісіньку! Щоб знав, як необачно вискакувати!

— Здра-асті, — вихопилося в розгубленого парубійка.

— Ах, який, п-пасаж! — вигукнула богиня, схопила пеплум та хітончик і давай ними дещо в себе затуляти, але Сіпрет все ж встиг те дещо побачити — а там було на що давитися! Справді, який конфуз! Спалахнула гнівом Артеміда.

— Негайно стань, безсоромний, стань… стань жінкою! Щоб знав, як на голу богиню витріщати свої чоловічі баньки!

І Сіпрет, козарлюга, значить, не встиг і ойкнути, як в один момент перетворився на… жінку. Історичний, пардон, міфологічний факт з життя-буття Давньої Греції!

— Ось тепер можеш на мене дивитися, — заспокоїлася Артеміда, — жінка на жінку — хоч я і не проста, але все одне жінка, — може не лише дивитися, а й навіть витріщатися — якщо так їм захочеться. Але, не чоловіки!

Диво… А втім, яке диво, як біда чоловіка спіткала. Кинувся він по лікарях, медицину слізно благати:

— Верніть мені мою чоловічу сутність. Яка я… жінка, коли я зроду— віку чоловік!

— Е-е, — кажуть ескулапи, — як повернути, коли тебе сама Артеміда в жінку перетворила? Було б не витріщатися на голу богиню, не їсти поїдом її очима! Зголоднів чи що?

— Да хто ж знав, що вона там купалася!

Зрештою, подав потерпілий до суду на богиню. Ще й у позові забажав аби Артеміда, значить, на лише повернула йому його чоловічу сутність, а сплатила моральні та інші збитки в сумі, аж 1 (одна) тисяча

драхм! Фантастична сума, якщо зважити, що бик тоді — цілий бицюра! — коштував лише 5 драхм, а він аж тисячу забажав здерти з богині.

Так чи не так, але розпочав афінський суд цивільну справу за позовом до Артеміди — про стягнення 1 (однієї) тисячі драхм за завдану шкоду — моральну й фізичну — та щоб вона, значить, негайно повернула йому те, що в нього до того… гм-гм… було.

Оте саме достоїнство.

Суд (геліея) під головуванням самого архонта Артеміду винуватою Визнав, що вона "мужа Сіпрета без згоди його перетворила на істоту жіночої статі". І зобов’язав все повернути — стосовно Сіпрета, на свої, значить, законні місця.

Артеміда — руки в боки.

— А ви знаєте хто я?

— Знаємо, — одказує фесмофет, суддя, — богиня.

— От, от! — велично Артеміда, — Богиня. А хіба може богиня задкувати і визнавати свої помилки, га? Не буду я повертати йому чоловіче… гм-гм… достоїнство його.

Простий смертний та ще чоловічого роду не може витріщатися на богиню у негліже. Не кажучи вже на голу-голісіньку. На богиню може дивитися — в негліже чи й зовсім на голу, — лише рівний їй за статусом. Себто бог…

О! Ідея!

Щоб і нашим і вашим, зроблю я Сіпрета знову чоловіком, але — богом. А такий тип може дивитися на голу богиню — як рівний їй.

І — зробила.

Хочте вірте, хочте перевірте.

… Як подумаєш іноді…

На які тільки подвиги не здатні наші жінки, артемідоньки наші єдині, аби ми, чоловіки, були той…

На рівні, значить.

Навіть здатні зробити з нас богів, братове мої!